

Szent Imréhez

Mint a közkatona deli hadnagyára,
Halón is előlép suttogó ajkára,
Miként menekültek vihartalan várra:
Ugy nézek rád, földünk patyolat virága!

Voltál mocsaraknak nagy levezetője,
Testi gerjedelmek bátor rendezője,
Vagy hegyre vágyó szív lelkes, hajtó hője —
Ragyogó lelked már zászlónkra van szöve!

Vagy a nagy lendítő, vagy a nagy állító,
Helyettünk is sújtott szent villámhárító,
Mikor hazánk volna hínáros szörnyű tó
Tükrén nőtt szűzvirág, Istent vidámító.

Nagy atyád földünkbe szúrta a keresztet:
Te azt a szívedbe még mélyebben verted,
Tested kívánságát keresztre szegezted:
Üdvös rézkigyó lett, ki sziszegve vesztett.

Éjes éjtszakákon, ha letűnt már napja,
Botorkáló század fényét tőle kapja;
Planéta-lelkének pályán tartó napja,
Ifjan, meddön, holtan: mégis édesapja!

Szeretném, szeretném járni az országot,
Táborba hívni a magyar ifjúságot!
Héj, magyar ifjúság! Nem érzed, nem látod?
Ihol a vezéred, ihol a királyod!

Szeretném, szeretném, véremmel szeretném.
Ha sok szív kigyúlna ezen a nagy eszmén,
Milió ifjakkal zengvén azt zenghetném:
Ő az út, a zászló, a tavasz, az eszmény!

Székely László.

A szent asszony

Wartburg fölött vad német szél füttyül,
Hó csillog fönt a hesszen ormokon,
Idegen ország. Nincsen itt rokon,
Baljós vidéke leprás, szörnyű föld...

A férj Szentföldre ment nehéz csatákra,
Utközben halt s olasz főveny takarja.
Az özvegyet itthon mindenki marja,
Vígasa Jézus s három drága árva.

A hegytetőről gyakran néz Keletre,
 Ó, szép Pozsony! Szülőföld, ifjú város...
 Ó, messze síkság, tündöklő, virágos...

De mélán gondol Assisi Ferencre,
 És Jézust látja száz beteg alakban
 S a német leprást — megcsókolja lassan.

Harsányi Lajos.

Névtelen hősök

Lengyel mocsarak közt
 Omladozó sírok...
 Rájuk emlékezve
 Forró könnyet sírok...
 Száz, meg száz magyar hős
 Porlad ott jeltelen,
 Hősi homlokuakra
 Babér már nem terem!

Sok magyar hőst takar
 Galicia sírja,
 Szibéria jege
 S lankás Bukovina...
 Piavé habjai,
 Sziklás karsztok bérece,
 A szerb sár-óceán
 S a franciák földje...

Idegen hant alatt
 Nyugtalan az álom!
 Éjfélkor átkelnek
 A csonka határon,
 S holt szívünket itthon
 Agyonsebzí újra
 Hontalan magyarok
 Töviskoszorúja.

Akit úgy szeretnénk
 S vissza sose tére;
 Kinek a hazáért
 Fo'ly le meleg vére
 S csak éjféli órán
 Látogathat minket:
 Sirassuk meg újra
 Drága véreinket!

F. Huszár Amália.

Imre herceghez

Árpádok hó lilioma,
 Boldogságos szűz daliája,
 a helyed: angyalok hona.

A lelked liliom-vetése
 kilenc századon át virul:
 öntöző szemed könnyezése.

Jöhetett ármány, durva horda,
 és fergeteges vad idő,
 de szép kerted le nem tiporta.

Mert volt, ki védje, összefogja
 Pannonia virágait:
 István király úr férfi-jobbja.

S törzséből még szentek, nagyok:
 Erzsébet, Margit s a dicső
 Lászlónak harci bárdja is ragyog.

Hű gondosságod el ne múljon,
 Istvánnak szűz fia ne engedd,
 hogy néped rút fertőbe hulljon.

Szemed mindig csak idenézzen,
 hogy útid járjuk s puha bűn
 ne rontson, nálunk ne tenyésszen.

Testvéreim, szóljon az ének,
 s dicsérve mondjuk ma nevét
 Istvánnak és a szűz Imrének.

A Gonosz ne dúljon, fogyasszon,
 Övjon minket István úr, Imre
 s velük az égi Boldogasszony.

Mihály László.